

האם התגבורת המצרית שנשיחה לסוריה היתה דרושה לה באמת? האם נוכחותם של חיילים מצריים על אדמתה היא לטובתה של סוריה? אחרי ההתלהבות הראשונה, החלו השבוע חוגים סוריים משמיעים פיקפוקים בני בונות של צעד זה. כמה מהם התלוננו כי המצרים הביאו אתם מנהגים מגונים של שתיית אל-כוהול מופרות ועישון השיש, נוסף על מחלות נוראות העשויות להדי ביק את אזרחי סוריה. אך ראשי המשטר בדמשק ובקהיר התעלמו מן הביקורת. הם המשיכו לתאר את שיגור התגבורת המצרית כצעד המהפכני והחשוב ביותר, שנעשה בזירה הערבית מזה מאות שנים. בפגישות בציבור, כמועדון נים פוליטיים, בכתבי עת ובעתה נים יומיים נמתחה ביקורת על מדיניותה החדשה של הממשלה.

במרכז עומדים שני מצרים, חבושי כומתות, אשר השמאלי ביניהם שלוב זרוע עם רביטוראי סורי, לאות אחווה וידידות בין שני העמים.

ברחובות חלב. צילום זה מראה חיילים מצריים מוקפים צעירים סוריים נלהבים, בשעת טיול באחד מרחובות הבירה של צפון סוריה.

סיפורו של עתונאי מצרי על חיל המשלוח המצרי ועל הכנות הסורים למלחמה הצבא המצרי בדמשק

החיילים המצריים. בעמדותיהם, השיבו לו, וגילו לו עובדה מעניינת: „כמה מהם כבר תפסו את מקומם של המומחים הררי-סיים, והם עכשו מדריכים את החיילים הסוריים להשתמש בנשק הסובייטי החדש. במטה סיפרו לו גם על האירגון המוצלח של העברת התגבורת והצבתה בסוריה. „חייל מצרי אמר לי, סיפר העתונאי, „כי בעלותם לאניה, לא ידעו החיילים המצריים לאן הם מפליגים. הירידה על אדמת סוריה היתה אפתעה נעימה ביותר לבני הנילוס. שהרי הם נבחרו להגן על גבול סוריה, שהוא גם גבול מצרים החדש.“

„אין שמחה גדולה מזה,“ סיפר הטוראי מוחמד סלימן, בן כפר מצרי, „מזו שהיתה לנו בראותנו את האושר שכיסה את פני אחינו הסורים, בשעת נחיתתנו. איפה ש-הופענו לחצו את ידינו והתחבקו אתנו.“

הרמטכ"ל הסורי, עפיה אל-בורי, לא הסתפק בלחיצת ידיים; הוא נישק כל חייל מצרי שהודמן בדרכו. „זהו היום המאושר ביותר בתולדות העם הערבי.“ קבעו „לא היה כמוהו מאז יום הירמוק.“

★ ★ ★

סיפור על עריקים

אולם פגישותיו עם חיל המשלוח ה- מצרי לא סיפקו את להיטותו העתונאית של קלעני. הוא המשיך לחפש את הסני-סציה הגדולה. לרגע חשב כי ימצא אותה במשרדו של אכרם אל-חוראני, המנהיג ה-שמאלי העומד מאחורי השלטון החדש ב-סוריה, ונתמנה כיושב-ראש בית-הנבחרים. חזרה-המתנה של אל-חוראני היה מלא. ה-עתונאי המצרי הספיק רק לומר „סלאם עלי-כום, לפני שגאלץ לפנות מקומו לאחרים. כאשר מצא לבסוף קלעני את הסקופ ה-מיוחל, היה זה לגמרי במקרה. „מישהו“ סיפר לו, כי בשיא המתיחות על הגבול ה-סורית-תורכי, ערקו חמישה אנשי-צבא תור-כיים, ביניהם תחיקצין, מעמדותיהם באזור עקרין. המפקד הסורי המקומי הסיעם לדמשק. התורכים, כך הצליח העתונאי המצרי לגלות, הכריזו כי ערקו מצבאם, מפני ש-אינם מרוצים מהתפתחות העניינים בתורכיה. „הממשלה שלנו מכינה מלחמה בלתי-מוסרית נגד סוריה,“ סיפרו „ואנחנו כ-מוסלמים וכשכנים, איננו רוצים ללחום בכם.“ הם אפילו ביקשו לצרפם לצבא הסורי, במקרה של מלחמה עם תורכיה. „עד רגע זה,“ סיים קלעני, „לא פורסמה ידיעה זו בשום מקום, כי השלטונות הסורי-עריקים, או שמא נשלחו כמרגלים.“

20 באוגוסט 1966, יום קרב הירמוק בין צבא ביזנט והצבא המוסלמי, בפיקודו של חאלד הקרב, שהסתיים כעבור חודש. ב-נצחון מוחלט של הצבא המוסלמי, הכריע סופית את גורל האימפריה הביזנטית בחלק זה של המרחב.

אך הספיקו החיילים המצריים הרא-שונים לנחות בנמל לודקיה הסורי, וכבר היה קדרי קלעני, סופר אל-מוסאווה הקהירי, בדרך לחזית הסורית. הוא הגיע לדמשק כשבלבו החלטה נחושה לאסוף חומר ל-כתבה מפוצצת, שתורום את רוח קוראיו. „מי שראה את דמשק לפני שבוע,“ כתב השליח המיוחד, „לא יכירנה כיום. היא כמ-עט התרוקנה מאותם צעירים בריאים, אשר מילאו את רחובות העיר, את כיכרותיה ואת בתי-הקפה שלה, כשהם מצפים למתן האות.“ „האות,“ המשיך קלעני, „ניתן, והוא ב-שר מצב חירום. היחידות הצבאיות תפסו את עמדותיהן, המפקדה הראשית נשארה ערה, מוכנה לכל הפתעה; אלפי מתנדבים קיבלו נשק, ובני העם החלו מתאמנים ב-קרבות רחוב; האופוזיציה הודיעה על ה-דהותה עם השלטון והעמידה עצמה לשרות הממשלה. הכל התכונן להרוף את האויב.“ „כל ההכנות הגורליות הללו נעשו תוך התרוממות-רוח ועלילות,“ קבע המצרי. „ו-הסיבה למצב-רוח זה היא נוכחות הצבא המצרי בסוריה.“

★ ★ ★

הרמטכ"ל מנשק כל חייל

הרמטכ"ל מברך. שני משמאל בתמונה זו הוא עפיה אל-בורי, ראש המטה הכללי הסורי. לידו מימין עומד מפקד חיל-המשלוח המצרי. במרכז רושט קצין מצרי את דברי הרמטכ"ל הסורי שנישאו לפני החיילים המצריים בזמן רדתם מן האניה בנמל סורי.

לב מלא גאוה החל העתונאי לתור אחרי הידיעה המפוצצת שלו. הוא ה-גיע למטה הכללי הסורי, שאל היכן נמצאים

מתנדבות סוריות צועדת בדמשק. כשהן חמושות בתחמקלעים ולצ-צווארן מספחות. מדיהן מזכירים במקצת את מדי תנועת הצופים.

בנות חיל. כדי „לקדם את פני ההתקפה התורכית“ התנדב הנוער הסורי ליחידות הגנה, שצוידו בנשק ממחשני הצבא. בצילום: יחידת